

## **Proloog**

### **18 jaar geleden**

Eva zat ineengedoken in de kleine, donkere ruimte. Haar ademhaling was oppervlakkig, haar vingers verkramppt om haar knieën. Ze durfde nauwelijks te bewegen. De geur van stof en vocht hing zwaar in de lucht, een stille getuige van de verwaarlozing en het verval. Het huis dat ooit een thuis had moeten zijn, was een gevangenis geworden, een plek waar hoop en liefde allang hadden plaatsgemaakt voor angst en pijn.

Haar ouders waren monsters in menselijke gedaanten. Ze hadden haar en Kristel nooit gezien als kinderen, als dochters die liefde en zorg verdienden. Nee, ze waren niets meer dan een middel, een excuus om toeslagen te ontvangen, geld dat linea recta verdween in hun verslavingen. Elke avond lagen haar ouders laveloos op de bank, de vloer bezaaid met lege flessen en verpakkingen.

Eva en Kristel wisten dat ze stil moesten zijn, onzichtbaar moesten blijven. Maar zelfs dat bood geen garantie op veiligheid. De woede van hun ouders was onvoorspelbaar. Soms was het een klap, soms een trap, soms urenlange vernedering. En altijd die kettingen, de ijsskoude stalen schakels om hun enkels, een constante herinnering aan hun gevangenschap.

Ze waren de wereld vergeten, en de wereld had hen vergeten. De enige troost die ze hadden, was elkaar. Ze ontwikkelden een geheime taal, een dialect van blikken

en subtiele gebaren. Het was hun manier om te ontsnappen, om iets te hebben wat hun ouders hun niet konden afnemen. Ze droomden van een leven buiten deze muren, van gras onder hun blote voeten, van zonlicht op hun huid. Maar dromen boden geen bescherming tegen de realiteit.

Op die ene dag, die dag waarop alles veranderde, zat Eva met haar rug tegen de badkamerdeur gedrukt. De schoonmaakdag. De enige dag in drie maanden dat hun kamer werd betreden en de emmers met uitwerpselen eindelijk werden gelegeerd. Hun moeder had hen in de badkamer opgesloten, zoals altijd. Maar deze keer had ze een fout gemaakt. Eva voelde het meteen. De deur klikte niet volledig in het slot.

Haar hart begon te bonzen in haar borstkas. ‘Kristel,’ fluisterde ze. ‘De deur...’

Haar zus keek haar met grote ogen aan. Even was er enkel stilte, het geluid van hun ademhaling. Toen knikte Kristel. Voorzichtig, alsof ze bang was de kans te laten vervliegen, opende Eva de deur en gluurde de gang in. Leeg. De geur van schoonmaakmiddel prikte in haar neus. Dit was hun kans.

Ze kropen richting de trap, hielden elkaars hand stevig vast. Maar net op het moment dat Eva haar voet op de eerste trede zette, kraakte het hout. Het geluid sneed door de stilte als een mes. In een fractie van een seconde klonk er gestommel vanuit de slaapkamer. Hun vader. De deur werd opengerukt. Zijn ogen waren bloeddoorlo-

pen, zijn handen gebald tot vuisten. ‘Wat dénken jullie dat jullie aan het doen zijn?’ Eva handelde uit instinct. Ze greep Kristels arm en samen duwden ze. Hun vader verloor zijn evenwicht. Een kreet van woede en paniek vulde de gang terwijl hij achterover de trap af donderde. Zijn lichaam kwam onderaan de trap tot stilstand.

Bewegingloos.

Eva’s adem stakte. Was hij dood? ‘Dit is onze kans!’ riep ze tegen Kristel, maar nog voordat ze een stap konden zetten, vloog de voordeur open. Hun moeder.

In razernij stormde ze op hen af, sloeg, trok, sleurde hen naar boven. De riem sneed in hun huid. De pijn was niet het ergste. Het ergste was dat hun hoop werd verbrijzeld.

Ze werden opnieuw opgesloten. Deze keer voorgoed.

Wat hun moeder niet wist, was dat iemand hen had gezien. De overbuurvrouw, altijd argwanend, had door het raam gekeken en de val van hun vader gadeslagen. Ze twijfelde geen moment en belde de politie.

Toen de agenten aanbelden, hield hun moeder hen muisstil. Ze voelde de dreiging naderen, wist dat ze tijd moest winnen. In een wanhopige poging greep ze Eva vast en sleurde haar naar de geheime ruimte achter de keukenmuur, een plek waar niemand ooit kwam. Daar werd ze achtergelaten.

De deur viel in het slot, en het licht verdween. Vanuit haar benauwde schuilplaats hoorde Eva stemmen. De

agenten. Ze hoorde Kristels angstige geschreeuw, en de deur naar hun gevangenis zwaaide open.

Kristel werd meegenomen, weggevoerd uit de hel. Maar niemand wist van Eva's bestaan. Niemand dacht eraan dat er nog een kind kon zijn.

De dagen erna vervaagden in een waas van duisternis, een eindeloze herhaling van stilte, honger en paniek. De muren leken op haar af te komen. De wereld was haar weer vergeten.

Pas weken later werd ze ontdekt. Een sociaal werker kwam langs om spullen op te halen voor Kristel. Toen de vrouw een vreemd geluid hoorde, opende ze een deur die niet opengemaakt had moeten worden. Haar ogen werden groot van verbijstering. 'Nog... een kind?'

Eva werd weggevoerd, geplaatst in een opvanghuis.

Maar die vrijheid voelde niet als vrijheid. Ze was niet langer een gevangene van haar ouders, maar een speelbal van instanties, een dossier in een lade. Niemand stelde vragen, niemand keek haar echt aan. Ze werd verplaatst, overgeplaatst, genegeerd. En ergens, diep vanbinnen, groeide er iets in haar. Geen hoop. Geen dankbaarheid. Maar woede.

Jaren later kwam de waarheid aan het licht. Kristel was

in een kliniek geplaatst, een plek die heling beloofde, maar in werkelijkheid enkel haar pijn had vergroot. De advocaat die haar zaak behandelde, Laura, had gefaald. Belangrijke signalen waren genegeerd, misstanden bleven onbestraft. Toen Eva die documenten in handen kreeg, wist ze wat haar te doen stond. Laura moest boeten. Eva had haar doel gevonden. Geen enkele verrader zou ontsnappen aan haar wraak. Kristel verdiende gerechtigheid. En zij zou die brengen, hoe dan ook.

